הירח והנחש הגדול

פרנק לינדמן
מתוך "סיפורי מדוע? האינדיאנים"

הגשם עבר והירח הביט למטה משמיים נקיים. אחרי הסערה הגדולה השיחים והעשבים הריחו מלחות. ארנבת לבנת הזנב רצה לתוך קבוצת שיחי ורד בר ליד הבקתה של 'עיט המלחמה', וכלבים אחדים רצו אחרי החיה המפוחדת, שהסתתרה שם.
'בופלו עגל' הקטן זרק אבן לתוך השיחים והארנבת יצאה בקפיצות, עם הלהקה הנובחת בעקבותיה. עמדנו עד שקולות הציד יתרחקו ואז נכנסנו לבקתה, שם בירך אותנו, כרגיל, 'עיט המלחמה'. הלילה הוא עישן בטכס מיוחד מהרגיל ואני תיארתי לעצמי שיש לכך קשר עם הסיפור שנשמע. הוא אמר בסוף:
"ראיתם ודאי נחשים רבים?"
"כן" ענו הילדים "ראינו הרבה. בקיץ אנו רואים אותם כל יום."
"ובכן" המשיך המספר "פעם היה רק נחש אחד בכל העולם, והוא היה גדול מאוד, שתדעו. הוא היה יפה מאוד וצבוע בכל הצבעים שאנו רק מכירים. הנחש היה גאה מאוד מהבגדים שלו, אבל היה לו לב מרושע. למרבית הנחשים יש לב מרושע, כי הם הקרובים שלו."
"עד עכשיו עוד לא סיפרתי לכם זאת, וגם הלילה לא אפרט, אבל השמש היא אשתו של הירח, ויום אחד אספר לכם את הסיפור, אבל הלילה אספר לכם על הנחשים."
"אתם יודעים שהשמש הולכת מוקדם לישון והירח בדרך כלל עוזב לפני שהיא תגיע הביתה. זה לא תמיד כך, אבל זה חלק של סיפור אחר."
"הנחש הגדול נהג לעלות על גבעה ולהביט על הירח בשמיים. הוא התאהב בו והירח ידע זאת, אך לא שם עליו לב. הנחש היה יפה ובגדיו מרשימים, והוא היה תמיד חלק וזריז."
"זה נמשך זמן רב, אבל הם אף פעם לא דיברו זה עם זה. הנחש חשב שאולי הגבעה לא גבוהה

מספיק, והוא מצא אחרת, גבוהה יותר והביט מלמעלה על הירח העובר. כל לילה הוא טיפס על הגבעה הזו ואותת לו. הירח שם יותר לב עליו ובוקר מוקדם אחד הוא הניח את עבודתו ודיבר אל הנחש. הם החמיאו זה לזה, אך הירח חזר לביתה של השמש ועזב את הנחש."

"למחרת הוא ראה את הנחש שוב, והפעם עצר זמן יותר ממושך, כל כך הרבה זמן שהשמש יצאה מהבית עוד לפני שהירח הספיק לחזור. היא השתוממה והתחילה לחשוד בנחש. לכן היא התחילה לצאת מוקדם יותר כל בוקר ויום אחד, בדיוק כשעלתה על ההר ראתה את הנחש והירח משוחחים. זה הרגיז אותה מאוד, וקשה להאשים אותה בכך, כי בעלה בילה יותר זמן והתבטל עם הנחש."

"הירח ברח ועזב את הנחש על הגבעה והשמש תפסה את הנחש. וי! כמה ששמש כעסה! הנחש התחנן, והבטיח לעולם לא לדבר עם הירח, אבל ללא הועיל. שמש שברה אותו לאלף חתיכות קטנות, כל אחד בצבע אחר של גופו. החתיכות האלה הפכו לנחשים קטנים, כפי שאתם רואים אותם היום, אך הם קטנים מדי כדי שהירח ישים לב עליהם. וכך באו לעולם הנחשים הרבים. ולכן הם היום קטנים."

"האנשים שלנו לא אוהבים את הנחשים, אבל אנו יודעים שיש להם מטרה כלשהי בעולם, כי לו לא כך, הם לא היו חיים כאן."

"זה היה סיפור קצר, אבל מחר בלילה אספר לכם סיפור ארוך יותר, על הצבאים והאנטילופות."

"אני עייף עכשיו ולכו אתם לבתיכם, כדי שאוכל לישון, כי אני מזדקן כבר. הו!"